

عنوان مقاله:

بررسی «روش تحقیق» در پژوهش های حوزه جغرافیا و برنامه ریزی شهری در ایران

محل انتشار:

فصلنامه روش شناسی علوم انسانی، دوره 25، شماره 101 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

صفر قائدرحمتی - دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

گسترش دانش در حوزه علوم انسانی مبتنی بر معرفت شناسی، هستی شناختی و روش شناختی شکل می گیرد. در این بین «روش شناسی» مبنای تولید علم در همه رشته هاست و روش شناسی معرفت علمی نیز بر سه عنصر پارادایم، نظریه و روش استوار است. هدف این مقاله بررسی «روش تحقیق» پژوهش های حوزه جغرافیا و برنامه ریزی شهری می باشد. روش این مقاله سنجش اعتبار سازه ای مقاله های حوزه رشته جغرافیا و برنامه ریزی شهری است. نتایج نشان می دهد مهم ترین روش استفاده شده در حوزه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، که همان «مشاهده» است و مهم ترین ابزار که «پیمایش» می باشد، به مرور به فراموشی سپرده شده است و امروزه شکل ناقصی از دوران سلطه کمی گرایی در پژوهش های حوزه مقالات جغرافیا و برنامه ریزی شهری ایران رایج است. در نتیجه انتظار تولید دانش علمی بدون توجه به اصول روش شناسی معرفت علمی (پارادایم، نظریه و روش)، انتظاری نابجا در تولیدات اخیر پژوهش های حوزه جغرافیا و برنامه ریزی شهری است. در روش شناسی جغرافیا و برنامه ریزی شهری ایران چگونگی ورود به واقعیت (واقعیت های یک شهر شامل: اجتماعی، کالبدی و طبیعی)، مدل ورود به واقعیت (قیاسی یا استقرایی)، روش اندازه گیری متغیرهای موجود در شهر (کمی، کیفی یا ترکیبی) و سرانجام نظام های ارزشی و نقش آنها در پژوهش، به درستی مدنظر قرار نمی گیرد.

کلمات کلیدی:

روش شناسی، روش تحقیق، تحلیل موزون، جغرافیا و برنامه ریزی شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1291328>

